



**Dost sofrası  
şamata  
sofrasıdır**

Yazar Müge İplikçi  
ile gücünü kadim  
masallardan alan yeni  
kitabı "Kalpten Seven  
İnsanlar"ı konuştuk...  
Dost sofrasına konuk  
olduk, karnabahar  
salatası tarifini de  
kaptık.

**EBRU D.  
DEDEOĞLU**

**7**

# Yüzleşmek zordur üstelik cilalanmışsak...

◆ Kalpten Seven İnsanlar, birbirine bağlı masal ve öykü karşımı hatta yer yer gerçeküstü bir üslupla yazılmış bir novella. Sayfaları çevirdiçe sisteme, topluma karşı hesaplaşma derdiniz olmadı ama gerçekleri de yüzümüze vurma ya çalıştığınız çok net. Bu gerçekler hepimizi derinden etkiliyor değil mi?

Ekilemez olur mu! Topluma karşı bir hesaplaşma derdinde değilim, haklısınız. Belki anlamaya çaba gösterme denilebilir. 20 yıldır bunu yapmaya çalışıyorum. Bazen benim de kafam atıyor. Attığı zaman atar... Daha genç bir kalemken daha çok içerliyordum. Şimdi daha anlama odaklıyım. Kısacası çözümden yanayım. Çözersek, devam edebiliriz. Yaslandığım durak şimdilik burası... Ancak edebiyatın prizması diye bir gerçek de var. Bazen o prizma beni nereye çeker ve nereye çağırırsa oraya giderim. "Kalpten Seven İnsanlar" böyle bir kitap.

◆ Yaşadığımız dönemde birçok Korkut ve Neyyir var. Öyküleriniizi okuyunca tek soru geliyor aklıma. Coğrafya Kader mi?

Doğrusu coğrafyanın bütünüyle bir kader değil, daha çok insanın seçimlerinin bu kaderi yarattığını düşünüyorum. Bu noktada insanın geçmişten miras olarak 21. yüzyılda yaşadığı sifozofrenik algı anlamları, ait olmadığı halde kendine yarattığı aidiyetler, mış gibi yaparak sarıldığı alışkanlıklar, değerler, kimlikler, mevkiiler, iktidarlar ve inançları takip etmek bir yazar olarak beni büyütüyor, ne yalan söyleyeyim! İnsan olarak ise elbette aynı emedeyim, aynı gemideyiz. Neredeyse sadece yazı yazarken zihnim harraklaşıyor ve yaşamakta olduğumuz saçmalıkları seçebiliyorum. Yazarken, örneğin, kendi fikirlerimle yüzleşmek çok aitem bir duygu. Ya bir dur hele değil mi! Yok... Belki coğrafyanın kader oluşturu algısı burada kendini gösteriyor. Herkes kendine göre hep haklı, vb. Bereket kadınlık duygusu işi farklı bir bağlama çekebiliyor.

◆ Bizim jenerasyonda ve öncesinde "Sen küçüğü anlamazsın"lar biliyorduk "sen kızsın anlamazsın" a dönüştü. Halbuki biz kadınlar her şeyi yapıyoruz ve başarıyoruz. Nedir toplumların kadınlarla derdi?

Antikçağa gitmemiz lazım bunu anlamak için... Dananın kuyruğu orada kopuyor zira. O dönmekli bütünü uygarlıklara baktığımız zaman kadının nasıl dışlandı ve bir tehdit olarak algılandığını çok net görüyoruz. Ötümle yüzleşirken, ölümsüzlüğü ararken, felsefi boyutuyla yaşamı gökyüzüne taşıran bile bu var. Gökyüzünden vazgeçtim... Yeryüzü zaten umutsuz vaka bu anlamda. Tüm bu engellere rağmen kadınlar kendi seslerini bugüne kadar taşıdılar. Bundan daha büyük bir tehdit olabilir mi! Biz kadınlar her şeyi yapıyoruz, başarıyoruz ve deyiştiriyoruz. Cadı mıyız ne! Tüm toplumların kadınlarla derdi eril sisteme göbeklerinden bağlı oluşlarıdır. Bugün geldiğimiz nokta, bu sefil eriliğin tam bir çöplük olduğunu gösteriyor zaten. İş bize bırakın kardeşim artık...

◆ Birçok Neyyir, Korkut arasında en etkilendiğim Deli Kor-



Müge İplikçi'nin yeni kitabı Kalpten Seven İnsanlar çıktı. Gücünü kadim masallardan, anlatılardan alan öyküleri, yazıyla konuştuk. Tabii hayattan ve yemeklerden de bahsettik.



Kitap, yemek ve biraz da hayat  
Ebru D. Dedeoğlu

## Şanslılar çünkü birbirlerini sevmeyi deniyorlar

◆ Neşeli günlerin zamane kadını Tuna Abla, aşık olduğu genç erkek Güven ve sonu hüzün biten bir ölüm. Çok hüzünlü... Hayat dolu bir kadını ölüm noktasına getiren neydi? Tuna ve Güven, ayrı ayrı düşündüğümde şanslı bulduğum karakterler çünkü birbirlerini sevmeyi deniyorlar. Öte yandan Neyyir'in o bölümde ısrarlı ve gelenekçi bir biçimde dolması, yer yer Tuna'ya duyduğu bir haseti de çağırıyor. O öyküde Tuna'nın değil Neyyir'in ölüme gidişi bu hasetin bir sonucu sanki. Bu hayat yetmedi, bir sonrakine deneyim demesi gibi...

## Dost sofrası şamata sofrasıdır

◆ Dostlarınıza, ailenize yemek yapıyor musunuz? Bize dostlar sofrasını anlatsanız? Neler yersiniz? Nelerden konuşursunuz?

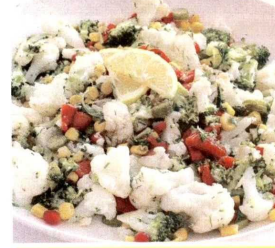
İşte beni yakaladınız... Son yıllarda o kadar çalışıyorum ki dostlarımla buluşmayı genellikle erteliyorum. Onlar da bazen bana bu yüzden kırılıyor. Oysa Kadıköy Anadolu Lisesi'nde kaybolmuş birini buldüm. Orta yaşlarımda Clarissa Dalloway gibi biri olacağımı sanırken, yazıya kapılıp gittim... Buna karşın dostlarımla bulduğum zamanlarda içimiz çay ve kahvelerin keyfini hiçbir şey değiştirmem. Dostlar sofrasından anladığım genellikle şamata sofrasıdır.



kut ve Hipermetrop Neyyir'in ilişkisi. Annesi aştığı tarafından bıçaklanmış, babası cezaevinde tutulmuş ve mafyacı amcayla büyümiş Korkut ile annesinin adını taşıyan "gözlük Neyyir". Gerçeklerden kaçmak yavaş yavaş bizi öldürürken neden hala kaçıyoruz?

Yüzleşmek zordur. Üstelik bir de cilalanmışsak... Bir de onaylanırsak. Pohpohlanırsak... Demin coğrafya kaderdir yoksa değil midir diye düşünürken aklımdan geçti, şimdi paylaşayım. Sahiden gerçekleri istiyor muyuz? O gerçekler hayata geçtiğinde tucu bize dokuman paydaya üstlenebilecek miyiz örneğin? Hade özgürlüğü denediğinde herkesin fikrini beyan etmesinden yana mıyız? Kendi küçük iktidarlarımızı evde, işte, okulda, parkta, bahçede, sanat kurumlarında, gazete ortamlarında, hatta yazılarımızda kurmayacağımızın garantisini var mı? Benim ülkemde retorikçe söylemek çok kolay, sözcüklerin gerçekte ifade ettiklerine sahip çıkmaksa çok zor. Buna yavaş yavaş ilmek bile demezdim. Demiyorum. Oradan oraya vasat bir savrulma belki... Neyyir ve Korkut, aktardığınız o bölümde tam da burada gezinenlerden.

Sabah kahvaltıyı mutfakta Ruşen'le yaparız. Belki de tek ortak öğünümüz budur. Genellikle güldüğümüz bir ritüeldir bu. Sağlıklı beslenildiğimizi düşünüyorum: Ceviz, portakal ya da ayva reçeli, kayısı kıvamında yumurta, beyaz peynir, zeytin, domates, mevsimine göre taze kekik, reyhan, nane... Bazen ben yulaf ezmesi yerim. Ruşen de her sefer ama her sefer aynı espriyi yapar: "Bugün nerede koşuyorsun?" Tatilse iki defa çay demleriz. Çok çaycıyızdır... Bir de kek yapmayı severim. Bir tür meditasyondur. Bir şey kafama takıldığında "Ben bi kek yapayım" derim. Onu da en çok bizim oğlan Ali Deniz yer.



## Karnabahar salatası

◆ Ruşen Bey size özel ve güzel yemekler yapar mı?

Açık ve net: Yapmaz. Çünkü bilmez.

◆ En sevdiğiniz yemek?

Karnabahar salatası... Kolay, lezzetli ve sağlıklı.

◆ Hemen tarifini alalım...

Karnabaharın en afilisi alınır, küçük parçalara bölünür ve güzelce buharda pişirilir. Bu buhar işlemi karnabaharın demlenmesine patates, brokoli ve havuç eşlik ederse durum daha da katmerlenir. 45 dakika sonra olay bitince yeni bir sahne başlar. Sebze geniş bir kaba boşaltılır, güzelce zeytinyağı, en az iki limon suyu, tuz ve karabiberle servis edilir. Reyhan, maydanoz ve kekik üzerine konulursa daha da gösterişli olur.

◆ Cekerdek ailenizde evde son sözü kim söyler?

Sanırım ben. Karadeniz kadınıyım. Gerçi Ruşen de Laz. Ama...

◆ Karakteriniz Melahat gibi güzel emekler yapar mısınız?

Melahat'a yetişmem mümkün değil... Ancak ben de kendi çapımda adımlar atıyorum. Son zamanlarda işi misir ekmeğine vurdum! Fena olmuyor.